TOVERI
(THE COMRADE)
The organ of the Finnish workers in the Western States. The only Finnish Daily in the West. Published Daily, except Sunday, at Astoria, Oregon, by the Western Workmen's Publishing Society.

Office Seventh and Commercial St., Opposite Post Office.
Phone: Office 365, Editorial Dep't 832

Post Office Address:
TOVERI, Box 99, Astoria, Ore.

EDITORIAL STAFF
Elis Sulkanen, Managing Editor, Sulo Syvänen, Alex Sevo, Toivo A. Johnson. Leo Leino

Entered as second-class mail matter July 18, 1912, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3, 1879.

Suhde unioihin

Julkaisemme taaskin Sinovjevin kirjoituksen sosialistien suhtautumisesta taantumuksellisiin ammattiunioihin. Tässä artikkelissa painostetaan sitä samaa kantaa, mitä Lenin jo ennemmin julaistussa kirjotuksessa esittää. He vaativat radikaalisia unionisteja ja tehtävästään tietoisia sosialisteja toimimaan vanhoissa unioissa tarkoituksella voittaa alaa edistysmielisille katsomuksille.

Tämä asia sietäisi täkäläisissäkin työläispiireissä ottaa vakavan harkinnan alaiseksi. Meillä näyttää orjamainen uskominen joihinkin termeihin ja otaksuttuihin käsityksiin niin vakaantuneelta, että järkevä asiaan tutustuminen käy mahdottomaksi. Toiset ovat sillä kannalla, että nämä opportunismin huomatuimmat viholliset ovat sen vanhan Amerikan suomalaisen sosialistisen liikkeen opportunismin kaltaisia, joka vaatii lojaalista suhtautumista esim. American Federation of Laboria kohtaan ja joka aina on odottanut ja yhä odottaa tämän liiton muodostumista selväksi ja työläisomaiseksi taloudelliseksi järjestöksi. Totta kuitenkin on, että kokonaan erilaiselta pohjalta lähtien ja erilaisiin tuloksiin pyrkien leniniläiset nyt vaativat toimintaa vanhoillisissa unioissa. Eroitusta ei ole tämän asian ulkonaisessa muodossa, mutta asian todellisessa sisällössä. Siinä on se sama ero mikä yleensä on Toisen Internationalen opportunismin ja nykyisen sosialistisen liikkeen välillä. Ja siitä syystä ei kellään vanhalla Amerikan Työväenliiton lähentelijällä ole oikeutta lyödä rintoihinsa ja sanoa: sitäpä me olemme tässä sanoneet. Vanhoilliset suomalaiset ja amerikalaiset sosialistit ovat todellisesti antaneet vanhoilliselle unionismille perään ja antaneet sen voimakkaampana liikkeenä johtaa ja sysätä johtavien toimihenkilöiden kautta vaikutuksia sosialistiseen liikkeeseen ja he ovat vaatineet sosialisteja lähentelemään tätä liittoa liiton katsomuksien pohjalla. Ja jos he ovat menneet Amerikan Työväenliittoon agitatorisessa tarkoituksessa ja valloittavassa mielessä, niin tämä loistava ja leniniläisyyteen vivahtava pyrintöperä kuitenkin särkyy kuin kupla, kun tekee kysymyksen: mihin sitte agiteerataan ja mihin valloitetaan. Vaikka vanhoillinen sosialismi voittaisikin ammattiunioissa, niin se ei tuota mitään toivomisen syytä. Ei valtiollinen opportunismi ole sen parempaa kuin taloudellinenkaan. Ja kun nämä entiset sosialistiset "valloittajat" itse olivat auttamattomasti vanhoillisuuden saastuttamia, niin heidän menestymisensä vanhoillisissa unioissa olisi merkinnyt ja merkitsi vain tämän saman aatemailman levittämistä. Ja näitä molempia vastustaa nykyaikainen sosialistinen liike ja vallankumoustaistelujen kokemukset. Lenin ja Sinovjev y. m. marxilaiset teoreetikot tuomitsevat sekä vanhan sosialismin että vanhoillisen ammattiunionismin. Mutta siitä huolimatta meidän vanhoillisimmilla piireillämme näyttää olevan taipumusta vetäytyä tässä asiassa leniniläiseksi, koska hekin muka ovat vaatineet "valloitettavia" toimenpiteitä vanhoissa unioissa. Ei heiltä puutu sisua.

Entä toinen ryhmittymä.

Industrialisti julkaisi Leninin kirjoituksen tästä asiasta, mutta lehden toimitus elok. 4 p:n numerossa sotkee koko asian ja vetää siitä sellaisen johtopäätöksen, että Lenin tarkottaa juuri sitä samaa, mitä hekin ovat edistäneet. Ei voi olla suurempaa väärinkäsitystä kuin otaksuma, että Venäjän kommunistit ovat samalla kannalla suhtautumisessa eri taloudellisiin järjestöihin kuin täkäläiset tuplajuulaiset. Eikä ole sen suurempaa väärinkäsitystä kuin se, että ne yleensä ovat samalla kannalla yhteiskunnalliseen luokkataisteluun nähden, kuin ovat ne jotka luulevat pelkän taloudellisen taistelun riittävän. Ei luulisi ketään niin sokeaksi, eikä niin kaikenlaisten ennakkoluulojen orjaksi ,ettei ymmärtäisi mitä Lenin tarkoittaa esim. seuraavassa:

"Ei ole epäilystäkään siitä, että herrat Gompersit, Hendersonit ja kumpp. ovat sangen kiitollisia sellaisille 'vasemmisto'-vallankumouksellisille, jotka — kuten saksalaiset 'periaatteelliset' oppositsionilaiset (jumala meitä varjelkoon sellaisesta periaatteellisuudesta) taikka kuten vallankumoukselliset amerikalaisesta I. W. W:stä — saarnaavat poissaoloa ja eroa taantumuksellisista ammattiliitoista."

Lenin ruoskii kaiken aikaa lahkolaisuutta. Hän vihaa yksipuolisuutta ja dogmien orjuutta työväenliikkeessä. Hän osottaa että yksipuoliset "vasemmistolaiset" ovat yhtä kelvottomia kuin taantumukselliset oikeistolaisetkin. Hän lausuu:

"Mutta taistelua 'työväen ylimystöä' vastaan me käymme työväen joukkojen nimessä ja saadaksemme joukot puolellemme; taistelua opportunistisien ja sosiali-chauvinistisien johtajen kanssa käymme saadaksemme työväenluokan puolellemme. Olisi typerää unohtaa tämä aivan alkeellinen ja silmään pistävä totuus. Ja juuri tuollaisen typeryyden tekevät ne saksalaiset 'vasemmistokommunistit', jotka suhteestaan ammattiliittojen taantumuksellisiin ja vastavallankumouksellisiin johtajiin tekevät johtopäätöksen: "...pois ammattiliitoista." "...on kieltäydyttävä niissä toimimasta.." "...on perustettava uusia keksittyjä muotoja työväen järjestäytymiselle...". Tämä on sellainen anteeksiantamaton typeryys, joka jää suurimmaksi palvelukseksi minkä kommunisti voi tehdä porvaristolle."

Ja jos tämä on typeryys valtiolliselle liikkeelle, on se sitä samaa pienille taloudellisten järjestöjen ryhmille.

Lenin nimittää hullutukseksi taktiikkaa, joka jättää huomioon ottamatta joukot, suuret järjestöt, ja huutaa vain "taantumuksellisuudesta" juuri kuin työläisjoukot sen kautta lähtisivät kaikista vanhoista unioista. Lenin nimittää suvaitsemattomuutta ja kuoreensa sulkeutumista typeryydeksi. Ennen kaikkea olisi tuplajuulaisille tästä se opittava, että edes suhtautuisivat solidaarisesti toisia industrialistisia unioita kohtaan.

Tässä ei ole kysymys teoriasta. Tässä ei ole kysymys millä asteella jonkun maan työväenluokan yleinen luokkatietoisuus on. Tässä on kysymys millä tavalla vallankumouksellisten ainesten tulee suhtautua vanhoillisiin unioihin. Ja nykyaikaiset työväen vallankumousliikkeen todelliset johtajat selittävät kokemuksen perusteella, että on työskenneltävä niiden sisällä niiden valloittamiseksi, joukkojen niissä puolelleen voittamiseksi. Toimivatko Amerikan luokkatietoiset unionistit näin?

Sinovjev selittää, että on tuhatkertaa helpompi huutaa: "irti taantumuksellisista unioista" ja perustella pieniä uusia järjestöjä, kuin tapella vanhoissa ja viedä sen kautta asiansa voittoon. Niin todellakin. Meidän tuplajuulaisissamme on paljon, jotka luulevat tehneensä suuriarvoisen työn kun ovat saaneet haukkua sosialisteja tai jotain muuta oikein olan takaa. He ovat mielissään kun saadaan joku pieni unio pystyyn ja saadaan pieni paikallislakko. Mutta se hävitään. Sitte heidän ymmärtämättömyytensä ajaa heitä toiseen huutamiseen: "tehkää työmaalakko". Ja siinä on se viisasten kivi, johon he luulevat voivan koko kapitalismin luhistaa. Mutta sekin vie epäonnistumiseen. Sen jälkeen seuraa tavallisesti tilanne: ei mitään järjestöä, epäluottamus kaikkeen ja eletään päivästä toiseen ajattelematta mitään ja siten vieraannutaan kaikesta ennen kaikkea yhteiskunnallisten asioiden teoreettisesta ymmärtämisestä.

"Kauvan on ollut selvää, että on paljon helpompi pilkata ja arvostella kuin tehdä vakavaa proletaarista työtä", lausuu S. Ja ennen kaikkea Amerikan suomalaisten unionistisen liikkeen keskuudessa on paljon aineksia, jotka todellakin luulevat pelkän pilkan ja edesvastuuttoman kiihkoilemisen riittävän. Ja se menee niin pitkälle, että tämmöisten kuten näiden Leninin ja Sinovjevin artikkelien sisältö ja opetus jätetään kylmästi ja ylimielisesti huomioon ottamatta. Niitä ei pidetä sen arvoisena, että edes hetkeksi syvennyttäisiin itsekritiikkiin näissä ilmaistujen ajatuksien ja ohjeiden johdosta. Vieläpä kehdataan tulkita niitä väärin tarkotuksella viedä joukkoja harhaan, että ei vain tarvitsisi luopua tai edes ajatella luopumista niistä niin kalliiksi muodostuneista valheellisista fraaseista ja epäjumalan kuvista mitä monta kertaa on mieleen painettu aivan ryhmäriitojen ja sitä seuranneen katkeruuden seurauksena. Totisesti silloin olisi vallankumousliike surkeissa käsissä jos tuollinen ymmärtämättömyys ja pelkkä pirullisuus sitä johtaisi. Mutta onneksi asian laita ei kuitenkaan ole niin. Vain joskus voi näyttää siltä kuin värinymmärrys, pintapuolinen tieto tai valhe voittaisi historiallisen tosiasian. Sillä ennakkoluuloisuuden arvo ei tule sen suuremmaksi vaikka joissakin tilanteissa se saisi paljoakin kannatusta. Yhteiskunnallisen luokkataistelun teorian kumoavaa voimaa ei löydy eikä luokkavaistoihin perustuv fraasit korvaa sen ymmärtämisen tarpeellisuutta.

A. F. L. KANSAINVÄLISYYS

Amerikan kapitalistien suurin apuri ja A. F. of Laborin presidentti puhuu vakavasti mainitun liiton luopumisesta kaikesta yhteydestä kansainvälisen järjestön kanssa. Siitä asti kuin ammatillinen Internationale alkoi toimenpiteisiin valkoista Unkaria vastaan kansainvälisen boikotin sitä vastaan julistamisen kautta, on gompersilaisten mieli alkanut pois koko kansainvälisestä järjestöstä. Asia tuli vieläkin kiusallisemmaksi sen kautta, että Englannin ja Ranskan ammattiunionistit ovat asettuneet vaikuttavasti vastustamaan imperialistisen hallituksien sotatoimenpiteitä Venäjää vastaan. Ne ovat kääntyneet julistuksillaan Amerikan työväestön puoleen ja kehottaneet täkäläisiä unionisteja yhtymään heihin. Edistysmieliset unionistit ovatkin mukana liikkeessä. Niinpä Chicagon unioiden keskusjärjestö vaatii koko Amerikan työväenliittoa lakkoon siinä tapauksessa, että Yhdysvallat rytyvät avoimiin sotatoimiin Venäjää vastaan ja tässä tarkotuksessa vaativat unionisteja neuvottelukokoukseen. Gompers on kauhuissaan moisen esityksen johdosta. Se on ristiriidassa Montrealin konventsionin päätöksien kanssa, jossa selitetään, ettei A. F. L. ryhdy mihinkään toimenpiteisiin, jotka voitaisiin tulkita Venäjän Neuvostohallituksen hyväksymiseksi. Myöskin vanhoillisten unionistien kansainvälisessä kokouksessa Amsterdamissa gompersilaiset voittivat ja kumosivat esityksen, jossa vaadittiin mielenosotuksia Venäjän saarron poistamiseksi. Mutta nyt Euroopan unionistit ovat jättäneet nämä gompersilaiset päätökset ja uhittelevat niin, että hallitusherrojen on täytynyt m.m. varottaa Puolaa ja selittää sille, että se ei saa hyökätä Venäjän alueille, koska heidän maidensa työläiset siinä tapauksessa tulisivat käyttäytymään tavalla joka tekisi kaiken avun annon Puolalle mahdottomaksi.

Kaikki nämä seikat aiheuttavat yhdessä sen, että Gompers valmistelee julistautua A. F. L. eronneeksi kansainvälisestä liitosta — vanhoillisesta ammattiunioiden Internationalestakin. Gompers pelkää, että yhteys sen kanssa vie liian paljon vasemmalle ja siitä syystä hän nyt puhuu erikoisista amerikalaisista unionistisen liikkeen periaatteista.

Gompersin kätyrimäisyys taas tulee erikoisen selvästi ilmi.

LUOKKAHALLITUS

Porvaristo pelkää sanaa: luokkahallitus.

Taantumuksellinen aikakauslehti, "Leslies Weekly", puhuessaan äsken perustetusta työväenpuolueesta lausuu: "Tämän uuden puolueen todellinen arvo on siinä, että se haluaa pystyttää luokkahallituksen ja vastustaa kansan enemmistön hallitusta. Meille on tarpeellista vetää tämän uuden puolueen nämä epäamerikalaiset ja vaaralliset piirteet julkisuuteen, että kaikki voivat nähdä mitä se todellisuudessa on."

Kannatamme esitystä. Entä Wall-katu. Eikö olisi tarpeellista vetää lukijoiden eteen sitä myöskin, että nyt hallitsee yhdistynyt kapitalistiluokka, korporatsionit, pankkiirit ja suuret trustit "kansan enemmistön nimessä", mutta kuitenkin kansaa vastaan.

Tämä asia on niin ilmeinen, että kukaan, jolla on vähääkin valtiollista ymmärrystä, ei sitä kiellä. Presidentti Wilson, kirjassaan "Uusi Vapaus", mainitsee, että todellisen hallituksen muodostaa näkymätön rahamiesten valta. Tämä on totta huolimatta siitä vaikka äänestetäänkin kilpailevista ehdokkaista vaaleissa. Porvarit tunnustavat nyt jo, ettei demokraattien ja republikaanien välillä ole mitään todellista eroavaisuutta. Sanomalehdistö narraa äänestäjiä. Politikoitsijat johtavat heitä harhaan. Koko järjestelmä perustuu kapitalistiluokan ehdottomaan valtaan, kapitalistiselle yksityisomistusoikeudelle, koko kansan riistämiselle yksityisten suurien rahamiesten hyväksi, joiden virallisena valtana esiintyy hallitus. Sen pääasiallisena tehtävänä on pukea suurporhojen riistäminen nykyisen uuden orjuuden lakimuotoisiin muotoihin.

Luokkahallituksen vastustaminen tarkottaa tämän tosiasian kieltämistä ja kapitalistisen järjestelmän todellisen luonteen pimittämistä.

Leslie's Weekly'llä on tässä kunniakas osa. Muuan veitikka sanoi kerran: "Antakaa minulle kuudeksi kuukaudeksi ylivalta kaikkiin Yhdysvaltain sanomalehtiin ja julkaisuihin ja minä valitutan Yhdysvaltain presidentiksi kenen hyvänsä, vaikkapa nyrkkeilijä Jack Johnsonin" Tässä lausunnossa on paljon totta. Kansanjoukot antavat valheiden johtaa itseänsä. He eivät ole tietoisia todellisesta kapitalismin diktatuurista, jonka alaisena he elävät ja siitä syystä kaikki seikkailijat saavat heitä johtaa.

Sosialistien tehtävänä on kansen enemmistön joukkojen itsetietoiseksi saattaminen. Herättää ihmiset ja he tietävät mitä he tekevät.

OLKAA VALVEILLA

Tietoja saapuu sieltä täältä puutavarateollisuus alueilta, että työnteettäjät ovat ottaneet käytäntöön tavan teettää kymmentuntisia työpäiviä.

Työpäivän jatkaminen on tehty sillä ovelalla selityksellä, että kahdesta tunnista maksetaan ylityömaksu. Joillakin työmailla on maksettukin näistä kahdesta tunnista, mutta ei mitään ylityömaksua vaan n.s. suora aika. Toisissa työpaikoissa ei enää makseta kymmenestä tunnista muuta kuin sama mitä ennen maksettiin kahdeksasta tunnista. Sellainen työpaikka on esim. Kent Lumber Company-työmaa Bonistonissa, Wash. Sieltä on annettu Seattle Union Recordille tietoja kuinka siellä teetetään kymmentuntisia työpäiviä kahdeksan tunnin maksulla. Vielä kielletään työläisiltä, kuten Valkoisen Suomen työvankiloissa, omien lehtiensä ja kirjojensa lueskeleminen.

Ollaan siis menossa täydellistä orjuusaikaa kohden.

Puutavarateollisuustyöläisten olisi kiiruhdettava järjestäytymistään omaan teollisuusuunioonsa. Vain unionsa avulla, voimakkaan järjestönsä tukemana, voivat tämänkin alan työläiset pitää entiset ja saada uusia saavutuksia. Älkää jättäytykö velttouteen vaan järjestykää nopeasti.

Älkää antako riistäjäin painaa työläisjoukkoja takaisin asemaan, mistä olette taistelujenne avulla nousseet.

TYÖMIEHEN TOIMITUS

Tov. E. Parras on sanonut itsensä irti Työmiehen vastaavan toimittajan toimesta. Avoinna olleen hakuajan sisällä on paikkaa hakenut tov. Y. Halonen ja on hänen valintansa nyt yleisäänestyksen alaisena osakkeenomistajain kesken.

Vanhoillisiin unioihin suhtautumisesta

Kolmannen Internationalen toimeenpanevan komitean puheenjohtaja G. Sinovjev on julkaissut Kolmannen Internationalen toiselle kongressille alustavan kirjotuksen nimeltä "Kolmannen Internationalen toinen kongressi. Sen tehtävät." Tämän kirjotuksen neljäs osa käsittelee työväestön ammatillisia järjestöjä. Kun aikaisemmin on julaistu Leninin kirjotus samasta kysymyksestä, on mielenkiintoista tutustua Kolmannen Internationalen puheenjohtajankin kantaan tässä asiassa. Sinovjevin kanta on yleensä samanlainen kuin Leninkin. Sinovjev lausuu m.m. seuraavaa:

"Toinen tärkeä probleemi kommunistiselle Internationalelle on kysymys ammattiyhdistyksistä. Me olemme jo akaisemmin osottaneet, että jos Toinen Internationale tulee saamaan jonkinlaista kannatusta, niin riippuu se ammattijärjestöistä Saksassa, Englannissa ja Amerikassa, nämä kun vielä ovat keltaisen Internationalen yhteydessä. Ehkä tulevat jotkut "äärimmäis-vasemmistolaiset" kommunistit vetämään tästä sen johtopäätöksen, että näitten ammattijärjestöjen kanta on niille sitä huonompi ja että näitten kanssa ei meillä siis saa olla mitään tekemistä. Mutta sellainen johtopäätös ei ole kommunismin mukaista. Jos yksi tai toinen asia ei meitä miellytä, niin emme saa sitä sivuuttaa sillä fraasilla, että sanomme "se on sille sitä huonompi." Meidän velvollisuutemme on etsiä selvyys kaikissa näissä asioissa, emmekä me saa niitä noin vain sivuuttaa.

Vanhoissa unioissa toimittava.

"Mitä tulee ammattiyhdistys-kysymykseen, niin kommunistien velvollisuutena ei ole ainoastaan selittää, kuinka reformistiset, pikkuporvarilliset ja miljoonarikkaat ammattijärjestöt ovat syntyneet ja kehittyneet reformistisen, rauhallisen ja pitkällisen porvaridemokratian puitteissa ja muodostuneet porvariluokan ja sen lakeijoitten tueksi. Meidän velvollisuutenamme on ensinnäkin sitkeän ja tarmokkaan työn kautta luoda kommunistisia ydinjoukkoja ammattijärjestöihin, muuttaa suuntaa kommunistien avulla.

— — —

"Osa paperi-"vasemmistolaisia" erkanee ammattijärjestöistä joukkona. Nämä vasemmisto-fraasilaiset uskovat, että heidän, täyttääkseen tarkotukesnsa, ei tarvitse muuta kuin haiveksivasti irvistäen antaa Saksan ammattijärjestöille nimitys "keltaiset" ammattijärjestöt.

"Niin, ammattijärjestöt, joiden johtajiin kuuluvat herrat Legien, Zassenbach, Robert Schmidt ja muut kapitalistilakeijat — varmastikin ovat meidän aikamme "keltaisia" ammattijärjestöjä! Se on totta. Mutta vaikka nämä ammattijärjestöt olisivat kolme kertaa keltaisempia kuin mitä ne nyt ovat, ei meillä itsellämme ole oikeutta niistä erota, kun niihin kuitenkin kuuluu tuhansittain työläisiä. Kun tsaarihallitus santarmieverstiensä avulla (m. m. tunnetun santarmi-"sosialistin" Zubatoffin avustamana) järjesti keltaisen ammattijärjestöliikkeen, niin bolshevikit ilmottautuivat jäseniksi, taistelakseen taantumuksellista vaikutusta vastaan ja avatakseen työläisten silmät näitten ammattijärjestöjen tarkotuksesta. Samalla tavalla bolshevikit menettelivät, kun tsaarihallitus järjesti valtuusmieslaitoksia (starost) taantumuksellisen vaalijärjestelmän kautta tehtaissa ja työpajoissa, käyttäen tätä järjestöä omiin tarkotuksiinsa. Mutta järjestö, joka pelkää omaa varjoaan, joka ei luota omiin voimiinsa, joka ei ole hyvin kurinpidon alainen menestyksellä taistellakseen vihollisensa demoraliseeraavaa vaikutusta vastaan, vain sellainen järjestö pelkää tunkeutua taantumukselliseen ammattijärjestöliikkeeseen tarkotuksella käyttää sitä omaksi hyväkseen.

Työläiset vielä "keltaisissa ammattijärjestöissä".

"Saksan "keltaiset ammattijärjestöt" laskevat jäsenmääränsä yli seitsemäksi miljoonaksi. On valitettavaa, ammatillisen virkavallan käsissä. Saksan ammattijärjestöt ovat rakennetut siten, että ammatillisella virkakunnalla on valta tehdä mitä hyvänsä ammattiyhdistysten kanssa.

"Vain askel askeleelta ja tuskallisella pitkäveteisyydellä alkavat järjestyneen työväestön etujoukot näissä ammattiyhdistysissä tehdä vastarintaa keltaista virkavaltaa vastaan.

"Mutta joka tapauksessa on otettava huomioon se tosiasia, että "keltaiset" ammattiyhdistykset käsittävät miljoonia työläisiä. Se viikko, jolloin Kappin vastavallankumouksellinen kaappaus kukistettiin, osotti mitä suunnatonta osaa nämä "keltaiset" ammattiyhdistykset voivat näytellä. Nyt ne tosin vain olivat tilaisuudessa pelastamaan Ebertin ja Scheidemannin "kruunun" ja sen kautta pelastamaan porvariluokan.

Pulska nimi ei kelpaa vastineeksi.

"Ja mitä voivat meidän "äärimmäisvasemmistolaiset" ystävämme järjestönäkökannalta asettaa "keltaisia" ammattijärjestöjä vastaan? Saksan "vasemmisto"-kommunistit ovat järjestäneet Yleis-saksalaisen työläisliittonsa. Nimi on voimakas, titteli muhkea, mutta mitä on siinä takana? Vasemmistokommunistit itse selittävät, että heidän työläisten liitossaan ei ole yli 100,000 jäsentä.

"Samalla tavalla Saksan syndikalistit jakelevat tukuttain kohteliaisuuksia "keltaisia" ammattijärjestöjä vastaan. Saksan syndikalistit ovat eronneet puoliporvarillisista paikallisista ammattiyhdistyksistä. Ja mitä sanovat he itse? He itse sanovat, että useitten vuosien jälkeen he ovat saaneet mukaansa 250,000 jäsentä. Tässä on se, mitä meidän vasemmistolaisemme voivat asettaa niitä 7 miljoonaa vastaan, joita Legien johtaa.

Korealta kalskahtavia fraaseja ja pilkallisten huomautusten tekeminen "keltaisia" ammattijärjestöjä vastaan ei ole vaikeata, mutta vähästä merkityksestä. Jos Venäjän kommunistit olisivat taistelussaan menshevikejä vastaan tyytyneet vain tyhjien fraasien tai sellaisten iskusanojen heittelemiseen kuin "irti ammattijärjestöistä", niin olisivat ammattijärjestöt vielä menshevikien käsissä, s. t. s. Venäjän "Legienien" käsissä.

Miten tapahtui Venäjällä.

"Jos meidän vasemmalla olevat ystävämme tuntisivat taistelumme historiaa Venäjällä, niin he tietäisivät, että Venäjän ammattijärjestöt olivat monta vuotta sosialipetturien käsissä. Kun tsaarismi kukistettiin, maaliskuun vallankumouksen jälkeen oli menshevikeillä vielä enemmistö Venäjän ammattijärjestöissä. Vieläpä Moskovan elokuun hallituskonferenssissa, jonka porvariluokka järjesti agenttiensa Kerenski ja kumpp, avuttuksella, oli edustajina useita ammattijärjestöläis-sosialipettureita. Venäjän kommunistit eivät käyttäneet taisteluaseenaan "irti ammattijärjestöistä". Päinvastoin lähettivät he parhaat voimansa ammattijärjestöihin. Jokaiseen ammattiyhdistykseen, jokaiseen liittoon, jokaiseen osastoon järjestivät he kommunistiset ydinosastonsa, bolshevikiosastonsa. Alussa eivät tällaiset ryhmät käsittäneet enempää kuin kolme jäsentä. Vähemmästäkin aiheesta, jokaisessa olosuhteitten muutoksessa, jokaisessa suunnan muutoksessa nämä kommunistiset ryhmät alkoivat taistelun "keltaista" enemmistöä vastaan. Siten vähitellen kerääntyivät näitten pienten ryhmien ympärille kaikki rehelliset ja ajattelevat työläiset Venäjän ammattijärjestöistä. Syntyi ankaria tappeluja Venäjän ammattijärjestöjen johdosta. Kuulumattomien vaikeuksien ja sitkeän taistelun jälkeen onnistuimme me saamaan erotetuiksi pahimmat ammattijärjestö-virkavaltiaat asemiltaan. Ja tämän alituisen taistelun kautta pääsimme lopulta siihen, että ammattijärjestöt joutuivat meille. Tämä mahtava ase riistettiin "keltaisten" käsistä. Juuri sillä tavoin tosipuolue taistelee sosiaalipettureita vastaan. Jos me emme olisi tehneet mitään muuta kuin "haukkuneet" ammattijärjestöjen luottamusmiehiä, jos me olisimme vain rajottuneet enemmän tai vähemmän henkisesti saattamaan heidät naurunalaiseksi, kuten meidän "vasemmisto"-ystävämme tekevät epäjumalia vastaan, niin me emme olisi siinä missä me nyt olemme, kaikesta haukkumisestamme huolimatta ja 'keltaisten' johtajat olisivat jääneet ammattijärjestöihin miljoonine jäsenineen.

Järjestyneitten mukana toimittava.

"Kun tällä hetkellä huudetaan "irti ammattijärjestöistä" Saksassa, Englannissa tai Amerikassa, niin merkitsee se samaa kuin huutaa "irti järjestyneistä työläisistä!" Vanhoissa "keltaisissa" ammattijärjestöissä on koottuna miljoonia työläisiä. He omaavat tuhansia ennakkoluuloja. Usein ovat he täydellisesti niitten käsissä, jotka tavottelevat virkapaikkoja ja jotka ovat ammattijärjestöjen johdossa. Ja kelnottelevat näissä aivan kuin mustalaiset, jotka myyvät hevosensa eniten tarjoavalle. Mutta nämä miljoonat ammattijärjestöjen jäsenet tulevat ehdottomasti ennemmin tai myöhemmin kääntämään selkänsä virkapaikkojen tavottelijoille. — — — Tämä on yhtä ettämätöntä kuin sosialismin voitto kapitalismista. Kumpikaan ei ole mahdollista ilman toinen toistaan. Sosialismi ei voi elää ellei näitä miljoonia työläisiä, jotka nyt ovat kokoontuneet ammattijärjestöihin, saada irtaantumaan porvariston vaikutusvallasta. Ja tämä työläisten vapauttaminen porvariston vaikutuksesta ja keltaisista johtajista tapahtuu sitä pikemmin, jos me heitämme syrjään huudon "irti ammattijärjestöistä" ja sensijaan sitkeästi työskentelemme amattijärjestöjen sisällä. Kommunistien tulee olla kaikialla, missä järjestyneitä proletaareja on. Olkoot kommunistit vähemmistönä, mutta käsittäköot asemansa. Joka tapauksessa täytyy kommunisteilla olla omat järjestönsä, jotka ovat riippumattomat kaikesta "keltaisesta", vapaista ammattijärjestöisä, niin kaikenlaisista ammattijärjestöistä.

"Työ on vaikeata.

se on huomattavastikin vaikeampaa kuin huutaa "irti ammattijärjestöistä" ja jonkinlaiseksi sijaikkeeksi muodostaa oikea "työväenyhdistys" pienellä jäsenmäärällä. Kauan on ollut selvää että on paljo helpompi ar-